

El mes de gener de 2020, en una revisió rutinària, em varen detectar un tumor en el pulmó Esquerra. Se'm va prescriure un tractament oncològic que havia de durar 45 dies. Ja feia tres anys que la meva esposa Maria Rosa es veia afectada per una malaltia neurològica de caràcter evolutiu en que, l'estadi on es trobava, no feia preveure un fatal desenllaç a curt termini. Estava atesa i medicalitzada en el domicili particular, sense problemes importants.

Els metges van aconsellar el seu ingrés en un Centre Geriàtric on poder ser atesa fora de casa el temps que jo dedicaria al meu tractament i aconseguir alhora el repòs i tranquil·litat necessàries. Acabat el tractament, ella tornaria cap a casa. Així es va convenir amb la Residència, on va ingressar 14 de febrer, per descomptat que totalment desvinculada del "coronavirus", que ja començava a fer-se notar per diferents indrets de Catalunya.

Com jo feia el tractament per les tardes, cada matí l'anava a visitar: sortíem a donar un volt i ella es prenia un suc de taronja natural. I així fins que va arribar el Confinament de les Residències el dia 16 de març. Aquell dia va ser l'últim que compartirem junts. Mai més seria possible retrobar-nos.

Encara que, degut al confinament, jo no tenia accés a l'interior del Centre, se'm confirmava que el personal que atenia als interns/es no estava en possessió de cap títol que acredités la seva formació professional. Una infermera substituïa el metge titular (?) que deien havia emmalaltit. En realitat no en vàrem saber mai més res d'ell. Totes les altres persones de l'equip que cuidaven dels interns estaven dedicades a les més elementals missions com donar el menjar, fer canvis de roba, posar els interns a dormir, etc...

Aquests Centres no estaven, ni estan, preparats per resoldre problemes de tipus mèdic i abans de l'arribada del "coronavirus", quan era necessari, els interns que precisaven assistència i medicalització se'ls traspassava als hospitals. Però les coses varen canviar en declarar-se la Pandèmia. Els resultats es van conèixer posteriorment. A fora es començava a tenir notícies que en algunes residències proliferaven els contagis entre les persones ingressades, cosa que als familiars ens preocupava molt. Però la direcció del Centre era tranquil·litzadora: "ningú no està contaminat en el nostre grup" afirmaven.

Diàriament, les notícies dels mitjans de comunicació desmentien l'optimisme de la nostra Residència, anunciant la mort d'un important nombre d'afectats per la COVID19., la majoria procedents de centres geriàtrics. Segons els mitjans de comunicació, es feia necessari ajornar els enterraments en cementiris, ja que el servei de pompes fúnebres no donava abast.

El 25 de març, dia del 85è aniversari de la Maria Rosa, li varen fer un vídeo on apareixia amb una altra companya, ja que ambdues complien anys. Al visionar-lo em vaig adonar que la meva esposa estava experimentant un canvi en sentit negatiu: hermètica amb la persona que l'entrevistava, seria, ella que sempre tenia un somriure als llavis, i tot ho deia amb un fil de veu. Vaig fer notar a la cuidadora que passava el vídeo els canvis que percebia en la meva esposa i em va contestar "no en faci cas, sempre que els filmem es posen nerviosos. Però en realitat, ella està bé".

Per no estendre'm en detalls d'escassa importància, situem-nos en el dia 7 d'abril. No veient clar què hi havia de cert, en relació a la Maria Rosa, vaig decidir contractar els serveis d'un laboratori expert en la realització de PCRs. Un equip convenientment equipat, es va desplaçar fins la Residència per fer-li el Test. A les poques hores m'informaven del resultat: POSITIU. Ho vaig fer saber d'immediat al Centre i no es van immutar. La seva resposta va ser : "deu fer unes tres

setmanes, la seva dona va tenir unes dècimes de febre durant un parell de dies, però no ha repetit. Possiblement ara estigui fent el desenllaç d'una crisi que haurà sigut lleu. En aquests moments es troba bé" (el detall de les dècimes de febre no se'm va informar en el seu moment). Tot seguit vaig trucar a l'Hospital de Barcelona per mirar d'ingressar-hi la Maria Rosa i em van preguntar com es trobava ella. Jo portava dies sense haver-la pogut visitar i vaig donar la versió de la Residència: no tenia febre i estava tranquil·la. La resposta de l'hospital va ser que en aquells moments no podien destinar un llit per una persona que no tenia febre, quan es donaven casos més greus. (Vaig pensar que possiblement tenien raó, tractant-se d'un cas lleu com el nostre...?)

La tarda del 15 d'abril, vaig connectar altre cop amb el Geriàtric. Tenia pendent una videotrucada del dia abans i ... **oh casualitat!** Tampoc era possible: aquell matí hi havien anat els bombers per fer-hi una desinfecció i en aquells moments estaven molt atrafegats. Demà... L'endemà a les sis de la tarda vaig tornar a insistir. Així que em varen reconèixer la veu, en varen dir: "miri, anem de bòlit amb les trucades. No donem abast a les peticions que tenim per establir contactes. Sàpiga que la Maria Rosa no ha tornat a tenir febre. Ara mateix acaba de berenar esplèndidament. Vostè no pateixi". Vaig quedar-me, si més no, conformat.

Al dia següent a les 9 del matí, la Direcció de la Residència va posar-se en contacte amb la meua filla M. Dolors amb qui m'anava tornant per tal d'estar informats, respecte a l'evolució de la Maria Rosa. Li feien saber que la seva mare s'havia agreujat aquella nit i consideraven urgent el seu trasllat a un Centre Mèdic on poder ser atesa. Per pròpia iniciativa havien demanat una ambulància per portar-la a l'Hospital de Barcelona!. La sorpresa de la meua filla fou majúscula, no podia creure el que li estaven dient. Mentre la persona que es trobava a l'altre extrem de la línia no callava: "ens acaben d'informar que l'ambulància és a punt d'abandonar el Geriàtric". Sense perdre ni un segon, la Ma. Dolors va agafar la moto i va arribar en el moment en que el vehicle es posava en marxa, a temps de preguntar al conductor si es dirigia a l'Hospital de Barcelona i els va seguir. Al passar per davant la Residència, va tenir l'oportunitat de veure que hi havia 3 ambulàncies estacionades esperant per transportar altres malalts. Per uns moments, li ressonaren unes frases escoltades en diverses ocasions: "No, tenim sort, no tenim ningú contaminat en el nostre grup".

Un cop a l'hospital, va parlar amb el Servei d'Urgències per conèixer l'estat actual de la seva mare. Consideraven necessari fer un ampli reconeixement abans d'emetre un diagnòstic. No van trigar: la Maria Rosa havia arribat inconscient. L'havien portat massa tard i no podien avançar cap pronòstic favorable. No obstant seguien reconeixent-la. No es podria fer res per salvar-li la vida, en realitat calia pensar que feia hores que havia entrat en coma. Finalment, els metges van autoritzar la Ma. Dolors poder reunir-se uns pocs minuts amb la seva mare que, encara que no l'escoltava, va tenir temps i coratge per acomiadar-se d'ella per sempre. Ningú no hauria de trobar-se mai en una situació com aquella!.

Posteriorment, la Maria Rosa va quedar en una habitació on restaria fins exhalar el darrer alè de la seva vida. L'habitació fou segellada per temor al contagi. Es quedava sola, completament sola, com abandonada per les persones que més l'estimàvem i l'estimarem.

REPOSA EN PAU PER SEMPRE...

LES RESIDÈNCIES

En circumstàncies normals, els Hospitals acollien les persones ingressades en Residències per a persones grans que havien emmalaltit. Un cop recuperades, tornaven al seu Centre, sense cap problema.

En plena Pandèmia els hospitals els trobaven amb totes les habitacions ocupades i a més amb dèficit de llits. Així va aparèixer un problema inesperat. Tot sigui dit, per manca de previsió. Calia trobar una solució amb urgència i aquesta va arribar en una intervenció que va fer el President de la Generalitat de Catalunya a la TV, en que declarava clarament: “si disposem d’un únic llit i ens arriben un malalt jove i un de més gran (no es va atrevir a dir vell), el llit forçosament serà pel jove” i va afegir amb solemnitat: “Hi ha moments en la vida en que és necessari el sacrifici”. Potser no tothom va entendre què significaven aquelles paraules, però van representar la mort per a moltes persones en pocs dies.

Portant a la pràctica la teoria de seleccionar els malalts segons l’edat, els contagiats més ancians varen perdre la possibilitat de sobreviure. En poques paraules, se’ls va condemnar. Ho tenien tot en contra des del moment en que “algú” va consentir que als interns/es dels geriàtrics en situació crítica, se’ls administressin certs sedants a l’hora que els hi eren retirats medicaments i pal·liatius, tolerant les pujades de temperatura corporal, fins i tot, defugint la ingesta de líquids. Tot plegat, deixaria al pacient a mercè de la COVID19, que, a les poques hores, acabaria amb la vida de tantes persones. Així va ser com es produïrien els autèntics enfilalls d’interns/es que moririen en els Geriàtrics, entre elles la meua molt estimada esposa Maria Rosa.

Convé comparar l’actitud d’hospitals i residències a Catalunya, rebutjant un determinat nombre de persones, negant-los-hi el dret a conservar la vida dignament, amb les declaracions fetes dies enrere per directius d’Empreses multinacionals com SANOFI, MODER I JOHNSON & JOHNSON, que estan desenvolupant contra rellotge la VACUNA anti-COVID, manifestant que “una vegada al mercat, caldrà aplicar criteris ètics i és ben clar que ha de ser prioritari vacunar els col·lectius més vulnerables per criteris d’edat i d’estat de salut”. Ni molt menys varen parlar de retirar de la circulació les persones més grans o contaminades com sigui... o per manca de llits.

NINGÚ NO POT DECIDIR A QUI PERTOCA VIURE O MORIR

Des del començament, jo vaig assumir com a certa, tota la informació que em facilitava la residència per telèfon, referida sempre a l’estat físic de la Maria Rosa. I com jo, imagino que la majoria de tots els altres familiars dels interns. La nostra actuació a partir del confinament era totalment passiva. L’accés a l’interior de la Residència estava reservada exclusivament al personal que hi treballava, als qui, suposadament, la Direcció del Centre hauria equipat convenientment, extremant totes les precaucions per evitar que el virus es pogués arribar a infiltrar-se fins les habitacions. Quan el dia 17 d’abril vaig rebre la trucada de la meua filla des de l’Hospital anunciant-me notícies gens encoratjadores sobre la seva mare, em vaig enfonsar. Tenia present aquelles paraules que tant em va tranquil·litzar la tarda del dia abans: “La Maria Rosa ha berenat esplèndidament”. Com podia explicar-se que només setze hores abans ella es trobés en un estat tant vital i ara lluités per no perdre la vida? “Pare, no hi ha cap possibilitat de salvar-la. L’han portat massa tard. La mare ens deixa!. Agraïxo als metges que m’han autoritzat a estar amb ella uns minuts. Li he parlat i no ha reaccionat, però no pateix. Sembla adormida, com sedada. Ara mateix la instal·laran en una habitació on no podrà entrar ningú. Pare, no cal que vinguis, no la podràs veure.

Vaig respondre que volia anar a parlar amb els metges que li havien fet el reconeixement. Vinc de pressa. En arribar a l'Hospital, el Servei d'Urgències estaven ultimant l'informe preceptiu. Vaig aprofitar per insistir si existia alguna possibilitat de poder veure la Maria Rosa i em digueren que no. L'habitació on es trobava havia estat segellada.

Pel que fa a l'informe, no podia ser més desolador: Li quedaven minuts o potser algunes hores de vida, a la Maria Rosa. Diverses causes confluïen per donar un resultat contundent: INSUFICIÈNCIA RENAL AGUDA, DESHIDRATACIÓ SEVERA, EXCÉS DE SODI I DE CLOR EN SANG, AFECTACIÓ MIOCÀRDICA. INSUFICIÈNCIA RESPIRATÒRIA, i finalment, INFECCIÓ per COVID19.

Atenent-nos al relat dels metges, la Ma . Dolors i jo quedarem sense paraules. Volíem creure que tot era un malson del que no tardaríem a despertar.

DADES A TENIR EN COMPTE

1. Quan vaig informar a la Residència del resultat del Test fet a la Maria Rosa, jo ignorava que els intern/es havien sigut seleccionats segons l'edat i grau de contagi. Ara me n'adono de com de negativa resultaria ser aquella informació per a la meva esposa, ja que moriria just 9 dies després. No sé si mai ella podrà perdonar-me!
2. L'aparició d'una ambulància el dia 17 d'abril a les 10:00 hores, que traslladaria la Maria Rosa des de la Residència a l'Hospital de Barcelona, era conseqüència d'un pla elaborat per la Direcció del Centre Geriàtric, pel qual es tractava d'evitar que, la mort més o menys imminent de la meva esposa, es produís en la Residència.

En un breu comunicat, quan l'ambulància arribava al seu destí, se'ns informava als familiars del que estava succeint, no donant-nos cap opció a intervenir. Poques hores després, la Maria Rosa expirava en l'Hospital de Barcelona. El propòsit de la Residència s'havia fet realitat.

Enrere quedaven un dies amb una agonia provocada i sense entranyes, a jutjar segons l'Informe que va presentar l'Hospital després d'examinar la Maria Rosa, procedent de la Residència.

3. Una vegada la Maria Rosa va ingressar a l'Hospital de Barcelona, el contacte amb la Residència es va trencar. En cap moment es dignaren a interessar-se pel seu estat. El negoci s'havia acabat.

El següent, si us plau.

4. I ara, un record per les persones que ens "informaven" via telefònica sobre les evolucions dels nostres parents ingressats: Com es pot mentir tant cínicament, conscients que tot el que es diu és totalment mentida?

Es tindrem presents. Paraula.

La Ma. Rosa, la nostra Ma. Rosa, no era mereixedora de patir aquella mort. I, com ella, els milers de persones que van tenir el mateix trist final. Van ser massa persones que van perdre la vida, d'una manera absurda, fins i tot negant-los-hi cap tipus d'assistència en els darrers moments de les seves vides, d'una manera premeditada i perversa. No ens fan falta HOMENATGES a les víctimes del COVID19 amb 2 minuts de silenci!

En canvi, seria saludable, que a qui li correspongui, exigís responsabilitats als protagonistes dels tràgics esdeveniments ocorreguts durant la primavera de l'any 2020 a tot Catalunya, amb més de 4.000 persones que hi van perdre la vida. Déu n'hi do....